

Αριθμός 17/2017

ΤΟ ΤΡΙΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΛΑΡΙΣΑΣ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Αργυρώ Αρναούτη-Μπλέτσα, Πρόεδρο Εφετών, Μαρία Τζέρμπου-Εισηγήτρια, Νικόλαο Πουλάκη, Εφέτες, και το Γραμματέα Ιωάννη Κατσανούλη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 23 Σεπτεμβρίου 2016, για να δικάσει την υπόθεση, στην οποία διάδικοι είναι:

Α' ΚΛΗΣΗ

ΚΑΛΟΥΣΑ: Ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS A.E.» και το διακριτικό τίτλο «Eurobank Ergasiasobank Ergasias», που εδρεύει στην Αθήνα (Όθωνος 8) και εκπροσωπείται νόμιμα (πρώην Τράπεζα E.F.G. EUROBANK ERGASIAS A.E.), η οποία παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων της και και επίσης παραστάθηκε γι' αυτήν ο πληρεξούσιος δικηγόρος της δυνάμει της από 21-9-2016 δήλωσής του, σύμφωνα με το άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

ΚΑΘΩΝ Η ΚΛΗΣΗ: 1) Ν. Λ. του Δ. και 2) Δ. Λ. του Ν., κάτοικοι, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Αντωνίου Πράτα.

Β' ΚΛΗΣΗ

ΚΑΛΟΥΣΑ: Ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS A.E.» και το διακριτικό τίτλο «Eurobank Ergasiasobank Ergasias», που εδρεύει στην Αθήνα (Όθωνος 8) και εκπροσωπείται νόμιμα (πρώην Τράπεζα E.F.G. EUROBANK ERGASIAS A.E.), η οποία παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων της Γεωργίου Χατζηευθυμίου και Αθανασίου Τσιμπληνίδη και επίσης παραστάθηκε γι' αυτήν ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Ηλίας Ανδρέου, δυνάμει της από 21-9-2016 δήλωσής του, σύμφωνα με το άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

ΚΑΘΩΝ Η ΚΛΗΣΗ: 1) Ν.Λ. του Δ. και 2) Δ. Λ. του Ν., κάτοικοι οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Αντωνίου Πράτα.

ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ

ΑΣΚΗΣΑΣΑ ΠΡΟΣΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΕΦΕΣΗ: Ανώνυμη τραπεζική εταιρία με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS A.E.» και το διακριτικό τίτλο «Eurobank Ergasiasobank Ergasias», που εδρεύει στην Αθήνα (Όθωνος 8) και εκπροσωπείται νόμιμα (πρώην Τράπεζα E.F.G. EUROBANK ERGASIAS A.E.), η οποία παραστάθηκε δια των πληρεξουσίων δικηγόρων της Γεωργίου Χατζηευθυμίου και Αθανασίου Τσιμπληνίδη και επίσης παραστάθηκε γι' αυτήν ο πληρεξούσιος δικηγόρος της Ηλίας Ανδρέου, δυνάμει της από 21-9-2016 δήλωσής του, σύμφωνα με το άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ.

ΚΑΘΩΝ ΟΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΕΦΕΣΗΣ: 1) Ν.Λ. του Δ. και 2) Δ. Λ. του Ν., κάτοικοι, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Αντωνίου Πράτα.

Οι καθών η κλήση, με την υπ' αριθμό καταθέσεως 19/2013 ανακοπή τους και τους με αριθμό καταθέσεως 28/2013 πρόσθετους λόγους αυτής, ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα δικόγραφα αυτά. Το Δικαστήριο, αφού συνεκδίκασε την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους αυτής, κήρυξε εαυτό καθ' ύλην αναρμόδιο ως προς την κατ' άρθρο 933 ΚΠολΔ ανακοπή κατά της από 28.1.2013 επιταγής προς εκτέλεση, που συντάχθηκε κάτω από το αντίγραφο εξ απογράφου της με αριθμό 34/2013 διαταγής πληρωμής του δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων και παρέπεμψε αυτήν στο αρμόδιο καθύλην και κατά τόπο Μονομελές Πρωτοδικείο Τρικάλων, ενώ έκανε δεκτό τον πρώτο λόγο της ανακοπής του άρθρου 632

ΚΠολΔ που στηρίζεται στο άρθρο 281 ΑΚ και ακύρωσε την ως άνω διαταγή πληρωμής, ενώ για τους λοιπούς λόγους αυτής (ανακοπής) απεφάνθη ότι παρέλκει η εξέταση τους, με την 127/2013 οριστική απόφασή του. Την απόφαση αυτή προσέβαλε η καλούσα, με την υπ' αριθμό καταθέσεως 121/12-12-2013 έφεσή της, όπως αυτή συμπληρώθηκε με τους υπ' αριθμό καταθέσεως 1001/24-10-2014 πρόσθετους λόγους αυτής, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, των οποίων ορίσθηκε αρχικά δικάσιμος η 12.12.2014 και μετά από αναβολή η 18.9.2015, πλην όμως ματαιώθηκε η συζήτηση αυτών λόγω της διενέργειας των Βουλευτικών Εκλογών της 20-9-2015. Στη συνέχεια, η καλούσα, επανέφερε για συζήτηση την προκειμένη υπόθεση, με τις υπ' αριθμούς καταθέσεως 1138/16-10-2015 και 1137/10-10-2015 κλήσεις της, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου και τους υπ' αριθμούς καταθέσεως 417//2-8-2016 πρόσθετους λόγους έφεσης, ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, αναφέρθηκαν στις προτάσεις που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η ένδικη έφεση, με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 121/12.12.2013, κατά της με αριθμ 127/2013 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, η οποία εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, επί της με αριθμ. κατάθεσης 19/2013 ανακοπής και πρόσθετων λόγων, που άσκησαν οι ανακόπτοντες και ήδη εφεσίβλητοι, κατά της εκκαλούσας, και την οποία νόμιμα επαναφέρει με κλήση της η τελευταία, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα, με νομότυπη κατάθεση του σχετικού δικογράφου στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου (άρθρα 495 επ., 511 επ.). Συνεπώς η έφεση είναι παραδεκτή και πρέπει να ακολουθήσει η ουσιαστική έρευνα των λόγων της κατά την ίδια διαδικασία, (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ), δεδομένου ότι για το παραδεκτό της έφεσης έχει κατατεθεί από την εκκαλούσα παράβολο ποσού 200 ευρώ, που προβλέπεται από την παράγραφο 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ.

Με την ένδικη έφεση πρέπει να συνεκδικαστούν και οι με ιδιαίτερο δικόγραφο ασκηθέντες από την εκκαλούσα, παραδεκτά και εμπρόθεσμα, πρόσθετοι λόγοι έφεσης και με αριθμό κατάθεσης 1001/24.10.2014, οι πρώτοι, (τους οποίους νόμιμα επαναφέρει με κλήση της η εκκαλούσα) και με αριθμ. καταθ. 417/23.9.2016 οι δεύτεροι, αφού κατατέθηκαν στη γραμματεία του δικαστηρίου τούτου, σύμφωνα με το άρθρο 520 παρ. 2 ΚΠολΔ. και κοινοποιήθηκαν στους εφεσίβλητους τριάντα τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση της ένδικης έφεσης, (βλ. τις με αριθμό 2823Ε/30.10.2014, 2824 Ε/30.10.2014 του δικαστικού επιμελητή Τρικάλων Ιωάννη Στέργιου Αλεξανδρή και τις με αριθμό 7042γ/2.8.2016 και 7043/2.8.2016 του δικαστικού επιμελητή Τρικάλων Νικολάου Τζιορτζιώτη).

Με την από 19.2.2013 και με αριθμό κατάθεσης 19/2013 ανακοπή τους οι ανακόπτοντες και ήδη εφεσίβλητοι και με τους πρόσθετους λόγους ανακοπής που άσκησαν αυτοί με ξεχωριστό δικόγραφο ζήτησαν για τους αναφερόμενους σ' αυτούς λόγους, την ακύρωση της υπ' αριθμ. 14/2014 διαταγής πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, που εκδόθηκε σε βάρος τους, μετά από αίτηση της καθ' ης και ήδη εκκαλούσας, με την οποία υποχρεώθηκαν να καταβάλουν στην καθ' ης, ο μεν πρώτος εξ' αυτών ως πρωτοφειλέτης, ο δε δεύτερος ως εγγυητής, το χρηματικό ποσό των 522.290,61 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, νομιμοτόκως, ως ειδικότερα αναφέρεται σ' αυτήν, για απαίτηση προερχόμενη από την με αριθμό 650000539363/3-11-2006 σύμβαση τοκοχρεωλυτικού στεγαστικού δανείου σε ελβετικά φράγκα (SWISS) με κυμαινόμενο επιτόκιο, την οποία κατήρτισε με την καθ' ης ανώνυμη τραπεζική εταιρία ο πρώτος των ανακοπτόντων, όπως η σύμβαση αυτή διαμορφώθηκε με τα αναφερόμενα στην ανακοπή προσαρτήματα I και II αυτής, την τήρηση των όρων των οποίων (κυρίας συμβάσεως και

παραρτημάτων αυτής) εγγυήθηκε ο δεύτερος των ανακοπτόντων, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην ανακοπή. Άλλως, επικουρικά, ζήτησαν για τους αναφερόμενους εκεί λόγους, να ακυρωθεί μερικώς η ως άνω διαταγή πληρωμής και δη, ως προς το ποσό των 138.877,71 ευρώ. Ζήτησαν, επίσης, να ακυρωθεί η από 28-1-2013 επιταγή για εκτέλεση, που συντάχθηκε κάτωθι του αντιγράφου εξ απογράφου της ως άνω διαταγής πληρωμής και δη αναφορικά με το κεφάλαιο που αφορά τα έξοδα επιδόσεως. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφαση, αφού συνεκδίκασε την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους αυτής, κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων κήρυξε εαυτό καθ' ύλην αναρμόδιο ως προς την κατ' άρθρο 933 ΚπολΔ ανακοπή κατά της από 28.1.2013 επιταγής προς εκτέλεση, που συντάχθηκε κάτω από το αντίγραφο εξ απογράφου της με αριθμό 14/2013 διαταγής πληρωμής του δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, και παρέπεμψε αυτήν στο αρμόδιο καθύλην και κατά τόπο Μονομελές Πρωτοδικείο Τρικάλων, ενώ έκανε δεκτά ως ουσιαστικά βάσιμο τον πρώτο λόγο της ανακοπής του άρθρου 632 ΚΠολΔ που στηρίζεται στο άρθρο 281 ΑΚ και ακύρωσε την ως άνω διαταγή πληρωμής, ενώ για τους λοιπούς λόγους αυτής (ανακοπής) απεφάνθη ότι παρέλκει η εξέταση τους. Η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα, η οποία ηττήθηκε στην πρωτοβάθμια δίκη, παραπονείται με την ένδικη έφεσή της και με τους ένδικους πρόσθετους λόγους έφεσης ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έσφαλε ως προς την εκτίμηση των αποδείξεων και την εφαρμογή του νόμου και, ειδικότερα, ότι υπέπεσε στις πλημμέλειες που αναφέρονται λεπτομερώς στα ένδικα δικόγραφα έφεσης και πρόσθετων λόγων έφεσης, και ζητεί να εξαφανιστεί η απόφαση που εκκαλείται, και να επικυρωθεί η ένδικη Διαταγή πληρωμής.

Κατά το αρθρ. 281 ΑΚ η άσκηση του δικαιώματος, όπως αυτό της καταγγελίας της σύμβασης απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, πλην όμως, μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη, έστω και μεγάλη, στον οφειλέτη, δεν αρκεί για να χαρακτηρίσει ως καταχρηστική την άσκηση του, αλλά πρέπει να συνδυάζεται και με άλλες περιστάσεις, όπως συμβαίνει όταν ο δανειστής δεν έχει στην πραγματικότητα συμφέρον από την άσκηση του δικαιώματος του. Στο πλαίσιο αυτό ο δανειστής, ο οποίος ασκώντας συμβατικό δικαίωμα του, επιδιώκει την είσπραξη της απαίτησης του, ενεργεί ασφαλώς προς ικανοποίηση θεμιτού συμφέροντος του, συνυφασμένου με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας αυτός ελεύθερα κατ' αρχήν αποφασίζει, εκτός και πάλι αν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει υπέρβαση και μάλιστα προφανής, των αρχών της καλής πίστης, των χρηστών ηθών και του κοινωνικοοικονομικού σκοπού του δικαιώματος (ΑΠ 1472/2004 Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών "ΝΟΜΟΣ"). Αυτό συμβαίνει και όταν η συμπεριφορά του δανειστή, που προηγήθηκε της άσκησης του δικαιώματος του, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα, δημιούργησαν στον οφειλέτη την εύλογη πεποίθηση ότι ο δανειστής δεν θα ασκούσε το δικαίωμα του στο χρόνο που το άσκησε, με αποτέλεσμα η πρόωγη άσκηση του να προκαλεί επαχθείς συνέπειες στον οφειλέτη και να εμφανίζεται έτσι αδικαιολόγητη και καταχρηστική. Ειδικότερα, οι Τράπεζες, ως χρηματοδοτικοί οργανισμοί που ασκούν αποφασιστική επίδραση στην ανάπτυξη και στη λειτουργία των χρηματοδοτούμενων απ' αυτές επιχειρήσεων και προσώπων, φυσικών ή νομικών, έχουν αυξημένη ευθύνη κατά την άσκηση του χρηματοδοτικού τους έργου και οφείλουν να μεριμνούν για τα συμφέροντα αυτών που χρηματοδοτούν, αφού από τη φύση της η πιστωτική σχέση, ως διαρκής έννομη σχέση ιδιαίτερης εμπιστοσύνης μεταξύ των συμβαλλομένων, επιβάλλει την υποχρέωση πίστης και προστασίας από την πλευρά των τραπεζών των συμφερόντων των πελατών τους, ώστε να αποφεύγονται υπέρμετρα επαχθείς γι' αυτούς συνέπειες. Συνεπώς και, για το λόγο αυτό, η άσκηση των δικαιωμάτων τους θα πρέπει να κυριαρχείται από τις αρχές της καλόπιστης και σύμφωνης με τα χρηστά συναλλακτικά ήθη εκπλήρωσης των οφειλόμενων παροχών (ΑΚ 178, 200, 288) και να αποφεύγεται, αντίστοιχα, κάθε

κατάχρηση στη συμπεριφορά τους. Έτσι, σε περίπτωση δυσχέρειας του πιστούχου της Τράπεζας να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του από την πιστωτική σύμβαση λόγω πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του, που όμως υπερβαίνει τα όρια της αντοχής του, η καλόπιστη από την πλευρά της Τράπεζας συμπεριφορά επιβάλλει σ αυτή την υποχρέωση να ανεχθεί μια εύλογη καθυστέρηση στην εκπλήρωση της παροχής του οφειλέτη, ιδίως όταν η επιδίωξη της άμεσης εκπλήρωσης της παροχής του πρόκειται να οδηγήσει σε πλήρη οικονομική καταστροφή του, χωρίς ουσιαστικό κέρδος για την ίδια. Κατά την έννοια αυτή η Τράπεζα θα πρέπει, σε περίπτωση πρόσκαιρης οικονομικής αδυναμίας του πελάτη της, να αποφύγει την εσπευσμένη καταγγελία της μεταξύ τους πιστωτικής σύμβασης, προπάντων όταν οι απαιτήσεις της είναι ασφαλισμένες με εμπράγματα ή προσωπικές ασφάλειες, ο δε πελάτης της βρίσκεται σε άμεση οικονομική εξάρτηση απ' αυτή και δεν οφείλει σε τρίτους, αφού τότε οι παραπάνω ενέργειες της προσλαμβάνουν καταχρηστικό χαρακτήρα (ΑΠ 1352/11 ΕΕΜΠΔ 2012.417, ΑΠ 1535/1995, 567/1996 δημ. ΝΟΜΟΣ).

Εξάλλου σύμφωνα με το άρθρο 2 παρ. 6 Ν. 2251/1994 «περί προστασίας των καταναλωτών», όπως αυτό είχε πριν από την αντικατάστασή του με το άρθρο 10 παρ. 24 στοιχ. β Ν. 2741/3999, οι γενικοί όροι των συναλλαγών, δηλαδή οι όροι, που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για αόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων, απαγορεύονται και είναι άκυροι, αν έχουν ως αποτέλεσμα την υπέρμετρη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, όπως είναι και ο πελάτης της τράπεζας, στον οποίο η τελευταία, χωρίς ουσιαστική διαπραγμάτευση, αλλά με βάση προδιατυπωμένους όρους χορηγεί, εκτός των άλλων, καταναλωτικά ή στεγαστικά δάνεια. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας ενός τέτοιου γενικού όρου, ενσωματωμένου σε σύμβαση, κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης, από την οποία αυτή εξαρτάται (ΑΠ 904/2011 Αρμ. 2012, 1708). Ο περιέχων τη διάταξη αυτή νόμος 2251/1994 αποτελεί, εξάλλου, ενσωμάτωση στο εθνικό δίκαιο της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5.4.1993 «σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες συμβάσεων που συνάπτονται με τους καταναλωτές». Στο άρθρο 3 παρ. 1 της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι «ρήτρα σύμβασης, που δεν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης, θεωρείται καταχρηστική, όταν, παρά την απαίτηση της καλής πίστης, δημιουργείται εις βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών, τα απορρέοντα από τη σύμβαση». Η ρύθμιση της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 αποτελεί εξειδίκευση της γενικής αρχής του άρθρου 281 ΑΚ, κατά την οποία απαγορεύεται η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ή η κατάχρηση ενός θεσμού, όπως είναι η συμβατική ελευθερία. Η παράγραφος αυτή, στην αρχική της διατύπωση, χρησιμοποιούσε τον όρο «υπέρμετρη διατάραξη» της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων, αποκλίνοντας έτσι φραστικά από τη διατύπωση του άρθρου 3 παρ. 1 της Οδηγίας, η οποία ομιλεί για «σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στο δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών». Στενή γραμματική ερμηνεία του όρου «υπέρμετρη» διατάραξη θα οδηγούσε σε σημαντικό περιορισμό της δυνατότητας ελέγχου του περιεχομένου των γενικών όρων των συναλλαγών (γ.ο.σ.) και, συνεπώς, σε μειωμένη προστασία του καταναλωτή έναντι εκείνης της Οδηγίας. Η ανάγκη της σύμφωνης με την Οδηγία ερμηνείας του εθνικού δικαίου επιβάλλει, επομένως, όπως ο όρος «υπέρμετρη» διατάραξη εκληφθεί, διασταλτικά ερμηνευόμενος, ότι σημαίνει «ουσιώδη ή σημαντική» διατάραξη. Η ανάγκη αυτή, εναρμονισμένης δηλαδή προς την Οδηγία ερμηνείας, επιβάλλει να δοθεί η ίδια έννοια, μέσω τεολογικής συστολής, στον όρο «διατάραξη» και μετά την απάλειψη του όρου «υπέρμετρη», στην οποία προέβη ο νεότερος νομοθέτης με το άρθρο 10 παρ. 24 στοιχ. β Ν. 2741/1999. Συνεπώς, και μετά την τροποποίηση αυτή, προϋπόθεση της καταχρηστικότητας κάποιου γ.ο.σ. είναι η με αυτόν «ουσιώδης ή σημαντική» διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας (ΟΛΑΠ 6/2006 ΕΛΛΔ 2006, 419). Πρέπει, εξάλλου, να σημειωθεί ότι η παρ. 2 του άρθρου 6 του ως άνω νόμου έχει ήδη

αντικατασταθεί με την παρ. 2 του άρθρου 2 του Ν. 3587/2007, όπου ορίζεται ότι γενικοί όροι συναλλαγών, που έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, απαγορεύονται και είναι άκυροι. Περαιτέρω, εκτός από την ανωτέρω γενική ρήτρα για την καταχρηστικότητα των γ.ο.σ., που συνεπάγονται διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας, στην παρ. 7 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 απαριθμούνται ενδεικτικά και τριάντα μία περιπτώσεις γενικών όρων, που θεωρούνται άνευ ετέρου (per se) καταχρηστικοί, χωρίς ως προς αυτούς να ερευνάται η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας, αφού αυτοί θεωρούνται, κατά αμάχητο τεκμήριο, ότι έχουν καταχρηστικά χαρακτήρα. Στις περιπτώσεις αυτές περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, και η υπό στοιχείο ια, σύμφωνα με την οποία καταχρηστικοί είναι και εκείνοι οι όροι, που, χωρίς σπουδαίο λόγο, αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή. Η σωρευτική εφαρμογή από το Δικαστήριο των παρ. 6 και 7 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 δεν αποκλείεται, καθώς η επίκληση του γενικού αξιολογικού κριτηρίου «της διατάραξης της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή» είναι δυνατό να έχει αξία και χρησιμότητα για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών και αόριστων αξιολογικών κριτηρίων, που χρησιμοποιεί ο νόμος στις επιμέρους περιπτώσεις του ενδεικτικού καταλόγου. Εξάλλου, και οι περιγραφόμενες από το νόμο ειδικές, κατά αμάχητο τεκμήριο, περιπτώσεις καταχρηστικότητας αποτελούν ενδείκτες, που καθοδηγούν στην ερμηνεία της γενικής ρήτρας και, συγκεκριμένα, της έννοιας της διατάραξης της συμβατικής ισορροπίας. Μεταξύ των καθοδηγητικών αρχών, που συνάγονται από τις ειδικές αυτές περιπτώσεις, είναι και η αρχή της διαφάνειας, καθώς και η αρχή της απαγόρευσης της χωρίς λόγο ανάθεσης του προσδιορισμού της παροχής ή των επιμέρους στοιχείων της στην απόλυτη κρίση του προμηθευτή. Ειδικότερα, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, η οποία ρητά διατυπώνεται και στο άρθρο 5 της Οδηγίας, οι γ.ο.σ. πρέπει να είναι διατυπωμένοι με τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των προτέρων κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης, όπως η διάρκεια της και τα μεγέθη, που περικλείονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής. Η σχέση αυτή παροχής και αντιπαροχής, κατ' αρχήν, δεν λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα κάποιου γ.ο.σ. Εντούτοις, σύμφωνα και με το άρθρο 4 § 2 της Οδηγίας, ελέγχεται, εάν ο σχετικός όρος δεν είναι διατυπωμένος κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, εάν έχει, δηλαδή, παραβιασθεί η αρχή της διαφάνειας (ΟΛΑΠ 15/2007 ΔΕΕ 2007,975). Η απαίτηση περί διαφάνειας των γ.ο.σ. δεν αφορά, εξάλλου, απλά και μόνο τον κατανοητό χαρακτήρα τους από τυπική και γραμματική άποψη, παρά αναφέρεται και στη λειτουργία τους, ούτως ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις οικονομικές συνέπειες και μεταβολές, που κάθε όρος συνεπάγεται γι' αυτόν (ΔΕΚ, απόφαση της 30ής Απριλίου 2014, υπόθεση C-26/13, Arpad Kasler, Hajnalka Kasleme Rabai κατά OTP Jelzalogbank Zrt, σκέψεις 71 - 75). Η παραπάνω σαφήνεια αφορά και τις νομικές συνέπειες μίας ρήτρας, δηλαδή τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του καταναλωτή. Για τον λόγο αυτό, ασαφείς ή πολυσήμαντες ρήτρες δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιούνται από τον προμηθευτή, με σκοπό να ενισχύσει τη θέση του απέναντι στον καταναλωτή. Ειδικά, όσον αφορά τις δυσμενείς οικονομικές συνέπειες και επιβαρύνσεις, αυτές θα πρέπει να είναι ευκρινείς, δηλαδή να μπορούν να γίνουν άμεσα κατανοητές από τον μέσο καταναλωτή, ο οποίος δεν διαθέτει εξειδικευμένες νομικές ή οικονομικές γνώσεις. Η διαφάνεια, λοιπόν, αφορά στη σαφή και κατανοητή διατύπωση, στην αρχή του ορισμένου ή οριστού περιεχομένου και στην αρχή της προβλεψιμότητας της ύπαρξης των όρων. Αδιαφανείς ρήτρες, που αποκρύπτουν την πραγματική, νομική και οικονομική κατάσταση, δημιουργούν τον κίνδυνο ο καταναλωτής είτε να απέσχει από την άσκηση ορισμένων δικαιωμάτων του, είτε να αποδεχθεί αξιώσεις, που, κατά το φαινόμενο έχει ο προμηθευτής και υπό το πρίσμα αυτό, οι αδιαφανείς ρήτρες μπορεί να οδηγήσουν στη διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας κατά το άρθρο 2 παρ. 6

του Ν. 2251/1994. Και οι γ.ο.σ., υπακούοντας στην παραπάνω αρχή, πρέπει να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΑΠ 652/2010 ΔΕΕ 2010,943 ΑΠ 430/2005 ΕλλΔνη 2005,802]. Περαιτέρω, η ακυρότητα ενός γ.ο.σ, δεν επιδρά στο κύρος όλης της σύμβασης, αλλά είναι μερική, υπό την έννοια ότι άκυρος θεωρείται μόνο ο συγκεκριμένος καταχρηστικός, σύμφωνα με τον νόμο, όρος, εκτός αν συνάγεται ότι η σύμβαση δεν θα είχε επιχειρηθεί χωρίς το άκυρο μέρος (181 ΑΚ), δηλαδή ότι τα μέρη δε θα επιχειρούσαν τη δικαιοπραξία χωρίς το άκυρο μέρος, αλλά απέβλεπαν σε αυτή, ως ενιαίο αδιάσπαστο σύνολο. Στο σημείο αυτό, πρέπει να σημειωθεί ότι σύμφωνα με την παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994, δεν αναγνωρίζεται στον προμηθευτή η δυνατότητα να επικαλεσθεί την ακυρότητα ολόκληρης της σύμβασης, για το λόγο ότι ένας ή περισσότεροι γενικοί όροι είναι άκυροι ως καταχρηστικοί. Εξ αντιδιαστολής, έτσι, συνάγεται ότι ο καταναλωτής δεν εμποδίζεται να επικαλεσθεί την ακυρότητα ολόκληρης της σύμβασης, εφόσον βέβαια συντρέχουν οι όροι της ΑΚ 181. Ειδικότερα, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 181 ΑΚ, ολική είναι η ακυρότητα όταν καταλαμβάνει ολόκληρη τη δικαιοπραξία, ενώ μερική είναι η ακυρότητα, εάν αφορά μέρος μόνο της δικαιοπραξίας. Μερική ακυρότητα υπάρχει όταν, κατά την έννοια του νόμου, η ενέργεια ακυρότητας (και όχι η αιτία - λόγος ακυρότητας), πλήττει μέρος μόνο της δικαιοπραξίας. Η μερική ακυρότητα δικαιοπραξίας μπορεί να αναφέρεται σε οποιονδήποτε λόγο ακυρότητας, ο δε γενικός ερμηνευτικός κανόνας του άρθρου 181 ΑΚ έχει εφαρμογή όταν η δικαιοπραξία μπορεί να διαιρεθεί σε δύο ή περισσότερα διακριτά μεταξύ τους μέρη ή όταν πρόκειται για ενιαία, εξωτερικά, δικαιοπραξία, αποτελούμενη από περισσότερες αυτοτελείς δικαιοπραξίες, που συνάπτουν οι συμβαλλόμενοι και συναποτελούν, λόγω του περιεχομένου και του σκοπού τους, ενιαία οικονομική ενότητα και, κατά τη θέληση όλων των συμβαλλομένων μερών, οι περισσότερες αυτοτελείς δικαιοπραξίες, τελούν σε συνεξάρτηση και έχουν συνομολογηθεί ως ουσιώδεις, με την έννοια ότι η σύναψη της μιας έχει εξαρτηθεί από τη σύναψη της άλλης, ώστε και η ακυρότητα μίας από αυτές, να καθιστά μη ηθελημένη την ενιαία δικαιοπραξία. Για να επεκταθεί η ακυρότητα, του μέρους, σε ολόκληρη τη δικαιοπραξία, πρέπει ένας από τους συμβαλλόμενους να ισχυριστεί και να αποδείξει, ότι η υποθετική θέληση όλων των μερών, κατά τον χρόνο κατάρτισης της δικαιοπραξίας θα ήταν να μην ισχύσει η (όλη), δικαιοπραξία, αν αυτά γνώριζαν την ακυρότητα του μέρους, δηλαδή του συγκεκριμένου όρου ή της αυτοτελούς συμφωνίας κλπ.. Η δε αναζήτηση και εξακρίβωση, της σχετικής υποθετικής βούλησης γίνεται με χρήση υποκειμενικών κριτηρίων (αξιολογήσεις των συμβαλλομένων, κατά τη σύναψη της δικαιοπραξίας, οικονομικό συμφέροντα αυτών κλπ.), αλλά και με χρήση αντικειμενικών κριτηρίων (φύση της δικαιοπραξίας, σκοπός αυτής κλπ.), βάσει της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών (ΑΠ 772/2014 Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση οι ανακόπτοντες, με τον πρώτο λόγο της ανακοπής τους, ζητούν να ακυρωθεί η με αριθμό 14/2013 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, με βάση την οποία υποχρεώθηκαν να καταβάλουν στην καθής ο μεν πρώτος εξ' αυτών ως πρωτοφειλέτης, ο δε δεύτερος ως εγγυητής, το χρηματικό ποσό των 593.475,23 ελβετικών φράγκων, άλλως, των 505.257,30 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, νομιμοτόκως κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην ανακοπή, για απαίτηση προερχόμενη από την με αριθμό 650000539363/3-11-2000 σύμβαση στεγαστικού τοκοχρεωλυτικού δανείου σε ελβετικά φράγκα (SWISS) κυμαινόμενου επιτοκίου, την οποία κατήρτισε με την καθ' ης ανώνυμη τραπεζική εταιρία ο πρώτος εξ αυτών, όπως η σύμβαση αυτή διαμορφώθηκε με τα αναφερόμενα στην ανακοπή Ι και ΙΙ προσαρτήματα της, την τήρηση των όρων των οποίων (κυρίας συμβάσεως και παραρτημάτων αυτής) εγγυήθηκε ο δεύτερος των ανακοπτόντων. Ότι η καθ' ης κατήγγειλε στις 16-5-2012 την ένδικη σύμβαση πιστώσεως, λόγω μη εκπλήρωσης εκ μέρους των ανακοπτόντων, των συμβατικών τους υποχρεώσεων από το μήνα Απρίλιο του 2011 και εντεύθεν. Ότι η άσκηση του δικαιώματος της καθ' ης να καταγγείλει την επίδικη σύμβαση, σύμφωνα με τον υπό στοιχείο 8 όρο αυτής, και να

κλείσει το λογαριασμό που τηρούσε για την εξυπηρέτηση της, είναι καταχρηστική, υπερβαίνουσα προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, καθόσον, κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου της ανακοπής: α) ο πρώτος των ανακοπτόντων και δανειολήπτης, βρέθηκε σε οικονομική αδυναμία να ανταποκριθεί στις συμβατικές του υποχρεώσεις, από αποκλειστική υπαιτιότητα της καθ' ης και, ειδικότερα, διότι αυτή δολίως δεν συμπεριέλαβε εγγράφως, στο κείμενο της σύμβασης δανείου ή των προσαρτημάτων αυτής, τον μεταξύ τους, προφορικός συμφωνηθέντα όρο περί ανανέωσης της τριετούς προστασίας της δόσης του δανείου, με αποτέλεσμα να τον παραπλανήσει ως προς τη διαμόρφωση του ύψους των τοκοχρεωλυτικών δόσεων μετά τη λήξη της προστασίας αυτής και να υποστεί αυτός ανεπανόρθωτη βλάβη, δεδομένου ότι αδυνατούσε πλέον να ανταπεξέλθει στις συμβατικές του υποχρεώσεις, εξαιτίας της σε βάρος του αλλαγής της ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου με το ευρώ, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα στην ανακοπή, β) η καταγγελία της ένδικης σύμβασης πιστώσεως έλαβε χώρα κατά το χρονικό διάστημα που οι ανακόπτοντες και η καθ' ης βρισκόνταν σε στάδιο διαπραγματεύσεων για τη ρύθμιση της οφειλής του πρώτου μετά τη λήξη της προστασίας δόσεως και δη, για τη μείωση του ύψους των τοκοχρεωλυτικών δόσεων και την επιμήκυνση του χρόνου εξοφλήσεως της οφειλής, γ) διότι η επίδικη απαίτηση της καθ' ης είναι πλήρως διασφαλισμένη με εμπράγματη ασφάλεια και συγκεκριμένα, με έγγραφη προσημείωση υποθήκης επί του επίδικου ακινήτου, ύψους 834.704 ελβετικών φράγκων. Άλλως και όλως επικουρικός, διότι, σε κάθε περίπτωση, ο υπό στοιχείο 8 συμβατικός όρος περί του δικαιώματος της καθ' ης καταγγελίας της ένδικης σύμβασης, σε συνδυασμό με τις ειδικές, προαναφερόμενες συνθήκες και την αλληλεξάρτηση του από τους υπολοίπους άκυρους ως καταχρηστικούς, κατά την ανακοπή, ΓΟΣ της επίδικης σύμβασης, αποτελεί κατάχρηση του θεσμού της συμβατικής ελευθερίας, που ως θεσμός προστατεύεται αναλογικά, όπως και το δικαίωμα από καταχρηστική άσκηση του, κατ' άρθρο 2 του ν.2251/1994.

Ο λόγος αυτός, όπως προβάλλεται, είναι ορισμένος, και ο περί του αντιθέτου ισχυρισμός της εκκαλούσας πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, δεδομένου ότι οι ανακόπτοντες ορίζουν ως καταχρηστική την εκ μέρους της καθ' ης καταγγελία της ένδικης δανειακής σύμβασης όχι από μόνη της, καθ' εαυτή, αλλά σε συνδυασμό με τις κατά τα ανωτέρω ενέργειες της καθής και την εν γένει συμπεριφορά της, η οποία προηγήθηκε της άσκησης του δικαιώματος της, σε συνδυασμό με την πραγματική κατάσταση που διαμορφώθηκε στο μεσοδιάστημα, που δημιούργησαν στους ανακόπτοντες την εύλογη πεποίθηση ότι η καθής δεν θα ασκούσε το δικαίωμα της στο χρόνο που το άσκησε, με αποτέλεσμα η πρόωρη άσκηση του να προκαλεί επαχθείς συνέπειες στους τελευταίους και να εμφανίζεται έτσι, αδικαιολόγητη και καταχρηστική. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που με την εκκαλουμένη απόφαση του έκρινε τον ως άνω λόγο ανακοπής ορισμένο δεν έσφαλε και ο περί του αντιθέτου ισχυρισμός της εκκαλούσας που αποτελεί και λόγο έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων αποδείξεως και ανταποδείξεως στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, που περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά, οι οποίες εκτιμώνται ανάλογα με το βαθμό γνώσεως και αξιοπιστίας καθενός από αυτούς, και από την εκτίμηση όλων ανεξαιρέτως των εκατέρωθεν μετ' επικλήσεως προσκομιζομένων δημοσίων και ιδιωτικών εγγράφων, τα οποία λαμβάνονται υπόψη είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων κατ' άρθρ. 339 και 395 ΚΠολΔ (βλ. σχετ. ΑΠ 154/1992 ΕλλΔνη 33.814), ορισμένα από τα οποία μνημονεύονται ειδικότερα στη συνέχεια, αποδείχθηκαν το ακόλουθα πραγματικό περιστατικά:

Δυνάμει της με αριθμό-650000539363/3-11-2006 σύμβασης στεγαστικού τοκοχρεωλυτικού δανείου, σε ελβετικά φράγκο (SWISS), με κυμαινόμενο επιτόκιο, που καταρτίστηκε στα Τρίκαλα,

αφενός μεν μεταξύ των ανακοπτόντων και δη, του πρώτου εξ αυτών ως δανειολήπτη και του δεύτερου ως εγγυητή, αφετέρου δε της καθής ανώνυμης τραπεζικής εταιρίας, ως πιστούχου, όπως η σύμβαση αυτή διαμορφώθηκε με τα υπό στοιχείο Ι και ΙΙ προσαρτήματα της, την τήρηση των όρων αυτών τόσο της κυρίας συμβάσεως όσο και παραρτημάτων αυτής, εγγυήθηκε ο δεύτερος των ανακοπτόντων, η καθ' ης χορήγησε στον πρώτο από αυτούς

τοκοχρεωλυτικό ενυπόθηκο στεγαστικό δάνεια συναλλάγματος σε ελβετικά φράγκα, ποσού 642.080 CHF, για την εκ μέρους του αγορά ενός οικοπέδου μετά παλαιάς οικίας (στον πρώτο όροφο) και παλαιού καταστήματος (στο ισόγειο), κείμενου επί της οδού στα Τρίκαλα, αντί τιμήματος 458.000 ευρώ. Η εκταμίευση του εν λόγω δανείου πραγματοποιήθηκε στις 7-11-2006, όπως δε αναφέρεται στο από 7.11.2006 παραστατικό εκταμίευσης <ποσό εκταμίευσης 642,080,00 φράγκα Ελβετίας, ισότιμο - eur 401.174,63>, από αυτό συνάγεται ότι ναι μεν το δάνειο συμφωνήθηκε σε ελβετικά φράγκα πλην όμως ο δανειολήπτης έλαβε αυτό σε ευρώ με την ισοτιμία ευρώ-ελβετικού φράγκου να ανέρχεται, κατά την ημέρα της εκταμίευσης στο 1,00 ευρώ προς 1,60050 ελβετικά φράγκα, δηλαδή εκταμιεύτηκε, στις 7.11.2006, το ποσό των 401.174,63 ευρώ, η δε καταβολή των δόσεων, που ορίστηκαν στις 360 μηνιαίες, άρχισε στις 9.11.2006. Για την παρακολούθηση του επιδίκου δανείου και της καταβολής των τοκοχρεωλυτικών δόσεων, τηρήθηκε από την καθ' ης ο υπ' αριθμ. 00269202-1-9-9600445155 λογαριασμός ενώ προς εξασφάλιση της απαιτήσεως της η τελευταία ενέγραψε επί του εν λόγω ακινήτου, δυνάμει της με αριθμό 2501/2006 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων, δικάζοντας κατά τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, προσημείωση υποθήκης, ύψους 834.704 ελβετικών φράγκων (δεδομένου ότι η σύμβαση δανείου έγινε σε ελβετικά φράγκα) και που αντιστοιχούσαν όπως αναφέρεται στην ως άνω απόφαση σε 520.000 ευρώ. ενώ όπως προκύπτει από την από 3.11.2006 επιστολή ενημέρωσης τελικής έγκρισης στεγαστικού δανείου της καθής η εμπορική αξία του ακινήτου ανήρχετο σε 500.000 ευρώ. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι ο πρώτος των ανακοπτόντων, επέλεξε το συγκεκριμένο τραπεζικό προϊόν (δηλ. σύμβαση στεγαστικού τοκοχρεωλυτικού δανείου σε ελβετικά φράγκα SWISS, κυμαινόμενου επιτοκίου), μετά από εκτεταμένη προσωπική του έρευνα, τόσο στα δανειακά προϊόντα της καθ' ης, όσο και άλλων Τραπεζικών Ιδρυμάτων, αλλά και κατόπιν συνεχών επαφών του και συζητήσεων με την αρμόδια υπάλληλο της καθ ης Χ. Τ. και ήδη μάρτυρα ανταποδείξεως, η οποία τον διαβεβαίωσε προφορικά ότι το συγκεκριμένο προϊόν ήταν το πιο συμφέρον για τον ίδιο, δεδομένου ότι: α) είχε το χαμηλότερο επιτόκιο από οποιαδήποτε άλλο προϊόν (μόλις 2,90%), β) η ισοτιμία ελβετικού φράγκου είχε παραμείνει σταθερή τα τελευταία χρόνια και γ) η καθ' ης, με τη συγκεκριμένη σύμβαση, θα του παρείχε τριετή προστασία δόσης (από τις διακυμάνσεις της συναλλαγματικής ισοτιμίας του ελβετικού φράγκου έναντι του ευρώ), με μια απόκλιση του +- 5%, η οποία (προστασία) θα ανανεώνονταν μετά τη λήξη της. Οι δε περί του αντιθέτου ισχυρισμοί της καθ' ης ότι, κατά το προσυμβατικό στάδιο, ουδείς εκ των υπαλλήλων της πίεσε ή πρότεινε ή έστω ανέφερε στον πρώτο των ανακοπτόντων τη δυνατότητα να επιλέξει το συγκεκριμένο τύπο δανειακής σύμβασης, πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμοι. Την κρίση του αυτή το δικαστήριο στηρίζει εκτός των άλλων αποδεικτικών στοιχείων και στην ένορκη κατάθεση της μάρτυρα της καθής ότι η ίδια, υπό την ιδιότητα της ως υπάλληλος της καθ' ης, κατά το προσυμβατικό στάδιο των διαπραγματεύσεων, είχε ενημερώσει τον πρώτο των ανακοπτόντων για τη δυνατότητα κατάρτισης της επίδικης σύμβασης, το μειωμένο επιτόκιο αυτής, το γεγονός ότι λόγω της πιθανότητας μεταβολής της ισοτιμίας μεταξύ των δύο νομισμάτων, η σύμβαση θεωρούνται υψηλού ρίσκου, την προστασία της τοκοχρεωλυτικής δόσης επί Ζετία και τη δυνατότητα ανανέωσης της προστασίας αυτής μετά τη λήξη της και ενισχύεται και από τον από 24-10-2006 πίνακα (που καταρτίστηκε πριν την κατάρτιση της ένδικης δανειακής σύμβασης) και που συνέταξε η καθ' ης και έδωσε προς ενημέρωση στον δανειολήπτη περί αποπληρωμής στεγαστικού δανείου SWISS, οι καταχωρήσεις του οποίου, ως προς το ύψος των μελλοντικών δόσεων, είναι

ενδεικτικές, και από τον οποίο προκύπτει τουλάχιστον το γεγονός, ότι υπήρξε ενημέρωση του τελευταίου, εκ μέρους της καθ' ης, όχι μόνο για το ενδεχόμενο να επιλέξει το συγκεκριμένο δανειακό πρόγραμμα, αλλά και για την ενδεχόμενη πορεία αυτού σε βάθος 30ετίας και μάλιστα με συγκριτικά στοιχεία. Τα ανωτέρω δεν αναιρούνται από το γεγονός α/ ότι ο πρώτος των ανακοπτόντων, πριν την κατάρτιση της ένδικης δανειακής σύμβασης είχε υποβάλλει αίτημα στην καθ' ης προκειμένου να του χορηγηθεί δάνειο ύψους 140.000 ευρώ (σύμβαση η κατάρτιση της οποίας ματαιώθηκε, διότι ο ίδιος αποφάσισε τελικά να αγοράσει το επίδικο ακίνητο), γεγονός άλλωστε που δεν ασκεί έννομη επιρροή στην παρούσα υπόθεση, δεδομένου ότι πρόκειται για δύο ξεχωριστά ακίνητα, το ενδιαφέρον για την αγορά των οποίων εκδηλώθηκε σε χρονικές περιόδους που δεν ταυτίζονται, β/ ότι ενώ αρχικά συμφωνήθηκε να χορηγηθεί το ως άνω ποσό στον πρώτο ανακόπτοντα μέσω δανείου σε ευρώ, λίγο πριν την υπογραφή της σύμβασης αυτής, αυτός ζήτησε να λάβει το αιτούμενο ποσό σε ελβετικό φράγκο, καθόσον η μεταστροφή του αυτή εκδηλώθηκε μετά την μελέτη του ως άνω πίνακα, με συγκριτικά στοιχεία της εξέλιξης αμφοτέρων των δανειακών συμβάσεων σε βάθος 30ετίας τον οποίο του χορήγησε η καθ' ης στις 24-10-2006.

Ακολούθως αποδείχθηκε ότι για την κατάρτιση της επίδικης σύμβασης δανείου, υπεγράφησαν μία βασική σύμβαση και δύο προσαρτήματα, εκ των οποίων το υπό στοιχείο «I» καθόριζε τους όρους του δανεισμού με κυμαινόμενο επιτόκιο και το υπό στοιχείο «II», τους ειδικούς όρους και συμφωνίες αναφορικά με το γεγονός ότι επρόκειτο επί της ουσίας για δάνειο με καταβολές σε ευρώ, που πιστωνόταν όμως σε ελβετικό φράγκο (CHF). Ειδικότερα η κύρια επίδικη σύμβαση και τα δύο προσαρτήματα της εμπεριείχαν, μεταξύ άλλων και τους εξής όρους: Α) ΚΥΡΙΑ ΣΥΜΒΑΣΗ: « 1), 7)α) Ο οφειλέτης υποχρεούται να καταβάλλει στην Τράπεζα ακριβόχρονα τις προς εξόφληση του Δανείου δόσεις, σύμφωνα με τα ειδικότερα αναφερόμενα στο προσάρτημα «I» της παρούσας. Εφόσον το δάνειο ή οποιοδήποτε τμήμα αυτού, έχει χορηγηθεί σε συνάλλαγμα, ο οφειλέτης υποχρεούται να εκπληρώνει τις εντεύθεν υποχρεώσεις του προς την Τράπεζα είτε στο νόμισμα χορήγησης είτε σε EURO με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης την ημέρα της καταβολής [...]. 8) Κάθε μία από τις αναφερόμενες στο προσάρτημα αυτό ημερομηνίες καταβολής αποτελεί δήλη ημέρα κατά την έννοια του νόμου για την εξόφληση της αντίστοιχης δόσης, ώστε σε περίπτωση καθυστέρησης οποιασδήποτε δόσεως ή μέρους αυτής, αυτή (δόση) καθίσταται άμεσα ληξιπρόθεσμη και απαιτητή και η Τράπεζα, αυτοδίκαια και χωρίς επιταγή προς πληρωμή ή άλλη όχληση και ειδοποίηση του οφειλέτη, λογίζει επ' αυτής τόκο υπερημερίας, από την επόμενη της ημερομηνίας καταβολής μέχρις εξοφλήσεως. Στην περίπτωση αυτή επίσης συμφωνείται, ότι η Τράπεζα δικαιούται, κατά την απόλυτη κρίση της, να καταγγείλει άμεσα την παρούσα σύμβαση και να κηρύξει ολόκληρο το υπόλοιπο ποσό του δανείου ληξιπρόθεσμο και απαιτητό κατά το άληκτο κεφάλαιο του δανείου, τις ληξιπρόθεσμες δόσεις αυτού, τους τόκους και τα έξοδα. Στην περίπτωση δε αυτή οφείλονται επί του συνολικού οφειλόμενου ποσού τόκοι υπερημερίας που θα ανατοκίζονται κάθε εξάμηνο, μέχρι την ολοσχερή εξόφληση.[...] 9) Σε περίπτωση καταγγελίας σύμφωνα με το αμέσως προηγούμενο άρθρο, η Τράπεζα δικαιούται να μετατρέψει το σύνολο της απαίτησης σε ισότιμη οφειλή EURO με βάση την τιμή πώλησης που ισχύει κατά την ημέρα της καταγγελίας, [...] 18) Ο οφειλέτης και ο εγγυητής δηλώνουν ότι παραιτούνται κάθε δικαιώματος προσβολής-ή διάρρηξης της παρούσας σύμβασης και οποιουδήποτε όρου αυτής για οποιοδήποτε λόγο και αιτία». Β) «ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ I- ΔΑΝΕΙΟ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ ΚΥΜΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΕΠΙΤΟΚΙΟΥ: 1) Ο οφειλέτης αναλαμβάνει την υποχρέωση και υπόσχεται να αποπληρώσει στην Τράπεζα δάνειο σε τριακόσιες εξήντα (360) συνεχείς μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις, που θα λογίζονται και θα καταβάλλονται την πρώτη (1η) εργάσιμη ημέρα (δήλη ημέρα) κάθε μήνα, αρχής γενομένης από τον μήνα Ιανουάριο του έτους 2007. Ειδικώς στην πρώτη δόση περιλαμβάνονται και οι εκ του δανείου υποχρεώσεις που έχουν δημιουργηθεί κατά το χρονικό διάστημα από την ημέρα εκταμίευσης μέχρι το τέλος του μήνα εκταμίευσης του δανείου.

[..] 2) Το κατά το άρθρο ό της άνω σύμβασης στεγαστικού Δανείου επιτόκιο είναι κυμαινόμενο και καθορίζεται ως εξής: α) Για το χρονικό διάστημα από την ημερομηνία εκταμίευσης του Δανείου μέχρι το τέλος εκταμίευσης αυτού και για τον επόμενο ΜΗΝΑ, το επιτόκιο θα ισούται με τα <LIBOR ΜΗΝΙΑΙΑΣ> διάρκειας, το οποίο θα ισχύει δύο (2) εργάσιμες ημέρες πριν από την ημέρα εκταμίευσης του Δανείου προσαυξημένο κατά ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΝΑ (1,01%) ποσοστιαίες μονάδες, β) Μετά τη λήξη της προηγούμενης υπό 2α περιόδου και για κάθε εφεξής ΜΗΝΑ, το επιτόκιο θα αναπροσαρμόζεται και θα ισούται με το εκάστοτε LIBOR ΜΗΝΙΑΙΑΣ διάρκειας, το οποίο θα ισχύει δύο (2) εργάσιμες ημέρες πριν από την λήξη εκάστου προηγούμενου ΜΗΝΑ προσαυξημένο κατά ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΝΑ (1.01%) ποσοστιαίες μονάδες [..] 4) Ο οφειλέτης δύναται να ζητήσει εγγράφως με προειδοποίηση ενός (1) μηνός την μετατροπή του υπολοίπου δανείου του σε οποιοδήποτε άλλο νόμισμα (με την προϋπόθεση ότι υπάρχουν τα ανάλογα συναλλαγματικά διαθέσιμα) και πάντοτε με την συγκατάθεση της Τράπεζας. Η μετατροπή αυτή μπορεί να γίνει άνευ επιβαρύνσεως μόνο στην λήξη κάθε πλήρους μήνα αποπληρωμής του Δανείου. Σε κάθε άλλη περίπτωση, ο οφειλέτης υποχρεούται να καταβάλλει στην Τράπεζα το κόστος μετατροπής του νομίσματος του Δανείου με το οποίο θα επιβαρυνθεί η Τράπεζα». Γ) «ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ ΙΙ- ΣΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΔΑΝΕΙΟΥ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟ 650000539363»: 1) Η Τράπεζα παρέχει προστασία από ης διακυμάνσεις της συναλλαγματικής ισοτιμίας του νομίσματος χορήγησης (Ελβετικό Φράγκο- CHF) έναντι του EURO για τις καταβολές των πρώτων Τριάντα έξι (36) δόσεων του δανείου (εφεξής η προστασία). Οι ως άνω καταβολές θα πραγματοποιούνται σε ΕΥΡΩ με βάση την «Εφαρμοζόμενη Ισοτιμία» όπως αυτή ορίζεται πιο κάτω και σύμφωνα με τα αναφερόμενα στον όρο 1 του Προσαρτήματος Ι στη σύμβαση δανείου. 2) α) Ως εφαρμοζόμενη ισοτιμία ορίζεται η εκάστοτε συναλλαγματική ισοτιμία CHF - EURO με την οποία θα πραγματοποιείται η αποπληρωμή των ως άνω δόσεων του δανείου. Διαμορφώνεται με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης την ημέρα της εκάστοτε καταβολής (Τρέχουσα ισοτιμία) αλλά σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να υπερβεί τόσο κατ' ανώτατο όσο και κατά κατώτατο όριο μεταβολής το πέντε επί τοις εκατό (+/-5%) της Ισοτιμίας βάσης, β) Ως Ισοτιμία βάσης ορίζεται η τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης (Ελβετικό Φράγκο - CHF) που ισχύει για την Τράπεζα την ημέρα εκταμίευσης του Δανείου, γ) Κατά την ημέρα καταβολής οποιασδήποτε εκ των ως άνω αναφερόμενων δόσεων του δανείου, εφόσον οι διακυμάνσεις συναλλαγματικής ισοτιμίας του CHF (Ελβετικού Φράγκου) έναντι του EURO διαμορφώσουν την Τρέχουσα ισοτιμία εκτός των παραπάνω ορίων μεταβολής αυτή (η Τρέχουσα Ισοτιμία) θα περιορίζεται μέχρι να βρεθεί εντός των ως άνω ορίων μεταβολής και θα αποτελεί την εφαρμοζόμενη ισοτιμία για την καταβολή της δόσης, [...] 3) Κατά τη διάρκεια ισχύος της Προστασίας το επιτόκιο του όρου 2 α,β του Προσαρτήματος Ι θα προσαυξάνεται με το κόστος προστασίας το οποίο θα ισούται με Μηδέν και Δεκαπέντε (0,15%) ποσοστιαίες μονάδες [..] 6) Παρέχεται στον Οφειλέτη η δυνατότητα να τροποποιήσει μονομερώς την διάρκεια ισχύος της Προστασίας με την υποβολή εγγράφου αιτήματος διακοπής της προς την Τράπεζα. Στην περίπτωση αυτή, ο Οφειλέτης αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει στην Τράπεζα το κόστος διακοπής της προστασίας το οποίο ισούται με το 10% του παραπάνω υπό 3 όρου κόστους προστασίας επί του άληκτου κεφαλαίου κατά την χρονική στιγμή της διακοπής και της υπολειπόμενης διάρκειας προστασίας και υπολογίζεται με βάση τον τύπο: άληκτο κεφάλαιο κατά την διακοπή της προστασίας X 10% του κόστους προστασίας X υπολειπόμενη διάρκεια προστασίας (σε μήνες). 7) Δεδομένου ότι η παροχή της προστασίας έχει συμφωνηθεί για ορισμένο χρόνο ο οφειλέτης σε περίπτωση πρόωρης μερικής ή ολικής αποπληρωμής κατά την διάρκεια ισχύος της προστασίας αναλαμβάνει την υποχρέωση να καταβάλει την Τράπεζα αποζημίωση η οποία ισούται με το 10% του ανωτέρω υπό 3 όρου κόστους προστασίας επί του ποσού της αποπληρωμής και της υπολειπόμενης διάρκειας προστασίας και υπολογίζεται με βάση τον τύπο: Ποσό πρόωρης εξόφλησης X 10% του κόστους προστασίας X υπολειπόμενη διάρκεια προστασίας (σε μήνες). 8) Το προσάρτημα αυτό αποτελεί με την ως άνω σύμβαση ένα ενιαίο και αδιαίρετο σύνολο».

Από την γραμματική διατύπωση των ανωτέρω όρων του Προσαρτήματος II, σαφώς συνάγεται ότι παρασχέθηκε η ευχέρεια στον πιστούχο και υπό τους εκεί αναφερόμενους όρους, μόνο να συντέμνει όχι και να διευρύνει, δηλαδή να ανανεώσει την προθεσμία προστασίας. Ειδικότερα, ο όρος περί ανανέωσης της προστασίας της μηνιαίας δόσης από τις διακυμάνσεις της ισοτιμίας μεταξύ ελβετικού φράγκου και ευρώ, δεν συμπεριλήφθηκε εγγράφως στην κύρια σύμβαση ή σε κάποιο από τα προσαρτήματα αυτής, αλλά αντίθετα, καταρτίστηκε προφορικά μεταξύ του πρώτου των ανακοπτόντων και της καθ' ης, γεγονός άλλωστε το οποίο συνομολογεί και η τελευταία. Ήτοι δεν συμφωνήθηκε εγγράφως δυνατότητα συμβατικής ή μονομερούς παράτασης της προθεσμίας προστασίας πέραν των αρχικών 36 μηνών, ούτε ο τυχόν χρόνος ανανέωσης αυτής και η δυνατότητα νέας περαιτέρω ανανέωσης, ούτε τέλος αν η (τυχόν) ανανέωση θα γινόταν με βάση την ίδια ισοτιμία των νομισμάτων που υπήρχε κατά το χρόνο εκταμίευσης του δανείου ή με την τρέχουσα κατά τον χρόνο ανανέωσης ισοτιμία, καθώς επίσης αν αυτή θα συνοδεύονταν ή όχι με την πιθανότητα αυξομείωσης του $\pm 5\%$ επί του ποσού της δόσης. Πλην όμως, κατ' αυτόν τον τρόπο, ο συγκεκριμένος, ιδιαίτερης βαρύτητας για την επίδικη σύμβαση όρος, καθόσον βάση αυτού θα προσδιορίζονταν το ύψος της μηνιαίας τοκοχρεωλυτικής δόσης, σύμφωνα και με όσα αναφέρονται στη μείζονα σκέψη υπήρξε, α) αδιαφανής ως προς την διάρκεια της στο μέλλον ανανέωσης (αν θα επακολουθούσε μία ή πολλές ανανεώσεις), β) αδιαφανής ως προς την ισοτιμία επί της οποίας αυτή θα ανανεωνόταν, αν δηλαδή ανανεωνόταν επί της ισοτιμίας της ημέρας εκταμίευσης του δανείου ή της ημέρας της εκ νέου ανανέωσης, γ) αδιαφανής ως προς το κόστος και την επιβάρυνση της στο μέλλον ανανέωσης, δ) αδιαφανής ως προς το αν η ανανέωση ήταν υποχρέωση της καθ' ης άνευ ετέρου ή εναπόκειντο στη διακριτική ευχέρεια των ανακοπτόντων και εν τέλει, αδιαφανής ως προς τα μεγέθη παροχής και αντιπαροχής της σύμβασης. Κατά το στάδιο των διαπραγματεύσεων όμως, το οποίο προηγήθηκε της κατάρτισης της επίδικης σύμβασης πιστώσεως, η αρμόδια υπάλληλος της καθ' ης (και, συγκεκριμένα, η μάρτυρας ανταποδείξεως), ενημέρωσε προφορικά τον πρώτο των ανακοπτόντων ότι μετά την παρέλευση των πρώτων 36 μηνών προστασίας της τοκοχρεωλυτικής δόσης, υπήρχε δυνατότητα περαιτέρω ανανέωσης της προστασίας, χωρίς όμως να αναφερθεί και στις επιμέρους παραμέτρους της προφορικά προτεινόμενης αυτής ανανέωσης, κατά τα αμέσως ως άνω αναφερόμενα. Δημιουργήθηκε έτσι πεπλανημένα η εντύπωση στον πρώτο των ανακοπτόντων, αφού πληροφορήθηκε την δυνατότητα ανανέωσης προστασίας με τον ανωτέρω τρόπο, ότι αυτή θα πραγματοποιούνταν από την καθ' ης μετά τη λήξη της τριετίας ή, σε κάθε περίπτωση, μετά από έγκαιρη υπενθύμιση της προς τον ίδιο να πράξει τούτο, και μάλιστα με βάση την ισοτιμία των δύο νομισμάτων κατά το χρόνο εκταμίευσης του δανείου και ότι, σε κάθε περίπτωση, μέχρι την ολοσχερή εξόφληση του δανείου, η καταβλητέα τοκοχρεολυτική δόση θα παρέμενε η ίδια, με την ως άνω απόκλιση του $\pm 5\%$ σε περίπτωση αλλαγής της ισοτιμίας. Οι δε περί του αντιθέτου ισχυρισμοί της καθ' ης ότι ο πρώτος των ανακοπτόντων είχε ενημερωθεί ευθύς εξ αρχής ήδη από το προσυμβατικά στάδιο των διαπραγματεύσεων, από αρμόδιο υπάλληλο της, περί των όρων, των προϋποθέσεων και της ισοτιμίας με βάση την οποία θα μπορούσε να γίνει ανανέωση προστασίας της δόσης, δεν κρίνονται πειστικοί, καθόσον: α) η μάρτυρας ανταποδείξεως κατέθεσε ρητά ότι «συνήθως», σε παρόμοιες περιπτώσεις η καθ' ης πάντα ενημερώνει τους πελάτες της για παρόμοια θέματα, χωρίς να επιβεβαιώσει ρητά ότι η ίδια ή κάποιος άλλος συνάδελφος της, ενημέρωσε τον πρώτο των ανακοπτόντων σχετικά, διευκρινίζοντας του ρητά και ξεκάθαρα όλες τις προαναφερθείσες παραμέτρους, β) αν όντως ο τελευταίος είχε ενημερωθεί περί του ότι η ανανέωση δεν θα γίνονταν αυτόματα από την καθ' ης μετά τη λήξη της τριετίας, αλλά μόνο μετά από υποβολή, εγκαίρως, δικής του σχετικής αιτήσεως, θα είχε φροντίσει να προβεί στην ανανέωση αυτή, προκειμένου να αποφύγει την υπέρμετρη αύξηση της δόσης και, κατ' επέκταση, και του άληκτου κεφαλαίου της επίδικης σύμβασης, δεδομένου ότι, όπως και η καθ' ης συνομολογεί, ο τελευταίος ήταν ιδιαίτερα επιμελής όσον αφορά τις εκ της επίδικης σύμβασης απορρέουσες υποχρεώσεις του, γ) όπως προκύπτει από τον από 24.10.2006 ως άνω πίνακα της καθ' ης περί

αποπληρωμής δανείου και δη την απεικόνιση της ετήσιας απόσβεσης δανείου από το 3ο έτος έως τη λήξη του (30ετία), από την προσεκτική επισκόπηση του οποίου διαπιστώνεται ότι πρόκειται μεν για έναν ενδεικτικά πίνακα, η ενδεικτικότητα όμως αυτή αφορά στα επιμέρους ποσά, και όχι στον τρόπο υπολογισμού των ποσών αυτών, στη λειτουργία δηλαδή, μεταξύ παροχής και αντιπαροχής, η οποία σαφώς διαμορφώνεται από την μεταξύ των δύο νομισμάτων ισοτιμία, καθόσον οι δόσεις πληρωμής εμφανίζονται σταθερές μέχρις αποπληρωμής του δανείου και δεν μεταβάλλονται, ενώ στον πίνακα δεν αναφέρεται ότι υπάρχει περίπτωση να μεταβληθούν και υπό ποίες προϋποθέσεις και δ) ο πρώτος των ανακοπτόντων, στην εντελώς αντίθετη περίπτωση κατά την οποία γνώριζε πριν την κατάρτιση της σύμβασης ότι η καταβλητέα (και τυχόν ανανεωθείσα) δόση, μετά την παρέλευση των 36 πρώτων μηνών, θα διαμορφώνονταν, σε κάθε περίπτωση, με βάση την απρόβλεπτη (κατά το χρόνο κατάρτισης της επίδικης δανειακής σύμβασης) τρέχουσα ισοτιμία των ανωτέρω νομισμάτων δεν θα προχωρούσε στην κατάρτιση της επίδικης σύμβασης δανείου. Επίσης και ο ισχυρισμός της καθ' ης ότι ο πρώτος των ανακοπτόντων είχε ενημερωθεί, δυνάμει επιστολής της, η οποία απεστάλη σ αυτόν με απλό ταχυδρομείο, ένα μήνα πριν από τη λήξη της προστασίας δόσης για την επικείμενη λήξη αυτής και τη δυνατότητα του να προβεί σε ανανέωση της, εάν και εφόσον το επιθυμούσε, με βάση την ισοτιμία μεταξύ των δύο νομισμάτων κατά την ημέρα ανανέωσης δεν κρίνεται πειστικός, καθόσον πρόκειται για μια ανυπόγραφη από τον δανειολήπτη, και χωρίς ημερομηνία επιστολή, η οποία μπορεί να έχει συνταχθεί οποτεδήποτε, και δεν προκύπτει ότι ο δανειολήπτης έλαβε γνώση της ως άνω επιστολής.

Περαιτέρω αποδείχτηκε ότι, με την από 1-2-2008 Πρόσθετη Πράξη Τροποποίησης του επιδίκου δανείου, η οποία καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος εκ μέρους των ανακοπτόντων, τροποποιήθηκαν οι όροι του ανωτέρω Προσαρτήματος Ι της επίδικης σύμβασης αναφορικά με το επιτόκιο και τους όρους αποπληρωμής του δανείου. Ειδικότερα συμφωνήθηκαν τα εξής: «1) Το επιτόκιο ορίζεται αρχικά σταθερό και στη συνέχεια κυμαινόμενο ως εξής: α) για τους επόμενους 36 μήνες το επιτόκιο συμφωνείται σταθερό, ανερχόμενο σε 2,95% και β) μετά τη λήξη της προηγούμενης περιόδου, το επιτόκιο συμφωνείται κυμαινόμενο, θα αναπροσαρμόζεται κάθε μήνα και θα ισούται με το εκάστοτε LIBOR μηνός, όπως αυτό καθορίζεται δύο (2) εργάσιμες ημέρες πριν τη λήξη του προηγούμενου μήνα προσαυξημένο κατά 1,20% ποσοστιαίες μονάδες. Οι διάδικοι αναγνωρίζουν ότι το ανωτέρω σταθερό επιτόκιο είναι προνομιακό και είναι μικρότερο από το προσφερόμενο σήμερα από την Τράπεζα σταθερό επιτόκιο του ίδιου προϊόντος, για την ίδια κατηγορία δανείων. 2) Πρόωρη αποπληρωμή: Πρόωρη μερική, ή ολική αποπληρωμή του Δανείου είναι δυνατή μόνο εφόσον δεν υφίσταται ληξιπρόθεσμη οφειλή προς την Τράπεζα από τη Σύμβαση, μετά από σχετικό έγγραφο αίτημα που ο Δανειζόμενος πρέπει να υποβάλλει σε οποιοδήποτε Κατάστημα της Τράπεζας τριάντα (30) τουλάχιστον ημέρες πριν από την επιθυμητή ημερομηνία καταβολής του ποσού της πρόωρης αποπληρωμής». Ενώ δεν αποδείχθηκε ότι κατά τη σύμβαση της πράξεως αυτής έγινε αναφορά για την επικείμενη λήξη της προστασίας δόσης και τη δυνατότητα του οφειλέτη να προβεί σε ανανέωση της εάν και εφόσον το επιθυμούσε, με βάση την ισοτιμία μεταξύ των δύο νομισμάτων κατά την ημέρα ανανέωσης. Κατόπιν, με την από 5-1-2011 πρόσθετη πράξη τροποποίησης της επίδικης σύμβασης, το δάνειο αυτό συμφωνήθηκε να αποπληρωθεί σε 371 συνεχείς μηνιαίες δόσεις που θα λογίζονται και θα καταβάλλονται την πρώτη εργάσιμη ημέρα (δήλη ημέρα) κάθε μήνα, αρχής γενομένης από το μήνα Φεβρουάριο του έτους 2011. Ήδη, όμως, από την 3-12-2009, είχε λήξει η τριετής προστασία δόσης την οποία οι διάδικοι είχαν συμφωνήσει ως όρο της επίδικης σύμβασης, η οποία δεν ανανεώθηκε αυτομάτως, ούτε κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος από τον πρώτο των ανακοπτόντων. Το γεγονός αυτό, σε συνδυασμό και με την γενικευμένη οικονομική κρίση στην ευρωζώνη, είχε ως αποτέλεσμα να ισχυροποιηθεί το ελβετικό φράγκο έναντι του ευρώ και, συνακόλουθα, να αυξηθεί η μεταξύ των δύο νομισμάτων ισοτιμία και, ως εκ τούτου, δεδομένου ότι η μηνιαία δόση σε

ελβετικά φράγκα ήταν 2740,21, οι δόσεις, τις οποίες ο πρώτος των ανακοπτόντων έπρεπε να καταβάλλει σε μηνιαία βάση σε ευρώ κατά το χρονικό διάστημα από 1.12.2009 μέχρι και 5.4.2011, κυμαίνονταν από 1888,50 ευρώ μέχρι 1928 ευρώ, ενώ αν είχε γίνει η ανανέωση προστασίας της δόσης αυτές θα κυμαίνονταν από 1613,77 ευρώ μέχρι 1802,77 ευρώ. Ως απόρροια των ανωτέρω, το υπόλοιπο του άληκτου κεφαλαίου του επίδικου δανείου, στις 14.06.2011 (και παρά τις μέχρι τότε ανελλιπείς καταβολές εκ μέρους του πρώτου των ανακοπτόντων συνολικού ύψους 83.074,34 ευρώ, αντί να έχει μειωθεί (λαμβάνομένου υπόψη του χαμηλού επιτοκίου LIBOR που απολάμβανε και το οποίο κυμαινόταν από (2,90 % έως και 3,02%), είχε αυξηθεί, ανερχόμενο στο ποσό των 487.417,07 ευρώ, ενώ το αρχικώς εκταμιευθέν ποσό ήταν 401.174.63 ευρώ. Πληροφορηθείς δε τούτο ο πρώτος των ανακοπτόντων διαμαρτυρήθηκε σχετικά στην καθής για το ύψος του άληκτου κεφαλαίου παρά τις ανελλιπείς καταβολές εκ μέρους του, και τότε για πρώτη φορά ενημερώθηκε ότι η υπέρμετρη αυτή αύξηση οφείλονταν στη μεσολαβήσασα λήξη της προστασίας της δόσης τέλος του έτους 2009 και της μη επακολουθήσασας ανανέωσης της προστασίας αυτής. Όταν δε ο ίδιος ζήτησε να ανανεωθεί, έστω και στο χρονικό εκείνο σημείο, η προστασία δόσης, ενημερώθηκε από την καθ' ης ότι η ανανέωση δεν ήταν συμφέρουσα εκείνη τη χρονική στιγμή, καθόσον αυτή θα πραγματοποιούνταν με βάση την ισοτιμία ευρώ - ελβετικού φράγκου κατά την ημερομηνία ανανέωσης (Μάιος 2011), χρονική στιγμή κατά την οποία όπως προαναφέρθηκε, το ελβετικό φράγκα είχε ισχυροποιηθεί ιδιαίτερα έναντι του ευρώ, και όχι με βάση την κατά την ημέρα εκταμίευσης του επίδικου δανείου (7.11.2006) ισχύουσα ισοτιμία μεταξύ των νομισμάτων αυτών. Στη συνέχεια, η καθ' ης αρνήθηκε την καταβολή των δόσεων με την σύγχρονη της κατάρτισης της σύμβασης ισοτιμίας, πρότεινε όμως στους ανακόπτοντες την κατάρτιση πρόσθετης πράξης τροποποίησης (14.6.2011), κατά την οποία οι ανακόπτοντες θα αναγνώριζαν ως κατάλοιπο του δανείου το ποσό των 487.807,246 ευρώ, η δε καθ' ης θα τους χορηγούσε περίοδο αναστολής με μειωμένη δόση και κυμαινόμενο επιτόκιο, προσαυξανόμενο με περιθώρια (spread) συνομολογούμενο σε (2%), πρόταση την οποία οι ανακόπτοντες αρνήθηκαν. Επειδή δε οι ανακόπτοντες, οι οποίοι από τον Νοέμβριο του 2006 (κατάρτιση της επίδικης σύμβασης πιστώσεως) μέχρι τον Απρίλιο του 2011, εκπλήρωναν στο ακέραιο όλες τις εκ της επίδικης συμβάσεως απορρέουσες υποχρεώσεις τους, όπως συνομολογεί και η καθής, από τον Απρίλιο του 2011 και εντεύθεν σταμάτησαν να καταβάλουν οποιοδήποτε ποσό έναντι της οφειλής τους, η καθ' ης τους απέστειλε την από 30.8.2011 εξώδικη πρόσκληση της, με την οποία τους καλούσε να έλθουν σε επαφή με τα στελέχη της, προκειμένου να ενημερωθούν για τις δυνατότητες αποπληρωμής των εκκρεμών οφειλών τους και να βρεθεί ένα πρόγραμμα που να ανταποκρίνεται στις οικονομικές τους δυνατότητες. Επακολούθησε η από 19-1-2012 εξώδικη διαμαρτυρία του πρώτου των ανακοπτόντων προς την καθ' ης, αναφερόμενη κυρίως στην ελλιπή του ενημέρωση, κατά το προσυμβατικό στάδιο, αναφορικά με την διάρκεια και το εύρος της προστασίας των δόσεων, καταλογίζοντας της απατηλή φύσεως υπαιτιότητα, αλλά και καταχρηστική συμπεριφορά. Επί του εξωδίκου αυτού η καθ' ης απάντησε εγγράφως στις 9-3-2012, καταλογίζοντας με τη σειρά της αδράνεια στον τελευταίο, μετά την (από την ίδια επικαλούμενη) πρόσκληση σ' αυτόν, να προβεί στην ανανέωση της προστασίας δόσης, η οποία (πρόσκληση) έγινε, κατά τους ισχυρισμούς της, με απλή ταχυδρομική επιστολή, παραλείποντας όμως αυτή να αναφερθεί στις αμέσως παραπάνω αιτιάσεις του τελευταίου. Κι ενώ ο πρώτος των ανακοπτόντων ανέμενε την συναινετική εξεύρεση λύσης στο ανάκυψαν μεταξύ των διαδίκων πρόβλημα αναφορικά με τη συνέχιση της καταβολής των δόσεων, η τελευταία, στις 24-5-2012, κατήγγειλε την επίδικη δανειακή σύμβαση, αιτούμενη να της καταβάλουν οι ανακόπτοντες το ποσό των 593.475,23 CHF (ελβετικών φράγκων), άλλως των 505.257,30 ευρώ, με την ισοτιμία ευρώ - φράγκου που ίσχυε στις 15-5-2012. Ακολούθως η καθ' ης υπέβαλε νομότυπα, στις 31-12-2012, αίτηση για έκδοση διαταγής πληρωμής με βάση την προαναφερθείσα εκ μέρους της καταγγελία της επίδικης δανειακής σύμβασης, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθμ. 14/9-12013 διαταγή πληρωμής του Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου

Τρικάλων, με την οποία οι ανακόπτοντες διατάσσονταν να καταβάλλουν στην καθής αλληλέγγυα και εις ολόκληρον, το συνολικό ποσό των 593.475,23 ελβετικών φράγκων, άλλως των 505.257,30 ευρώ, πλέον τόκων και εξόδων, ως χρεωστικό υπόλοιπο προκύψαν από το κλείσιμο της ως άνω σύμβασης, προς τούτο δε, επιδόθηκε νομότυπα σ' αυτούς αντίγραφο ες' απογράφου με επιταγή προς πληρωμή για το ανωτέρω ποσό.

Με βάση τα ανωτέρω αποδειχθέντα και, σύμφωνα και με τα όσα αναφέρονται στην αρχή της παρούσας και δη, ότι η ενάσκηση των δικαιωμάτων της τράπεζας έναντι των πελατών της θα πρέπει να διέπεται, από τις αρχές της καλής πίστωσης και των χρηστών συναλλακτικών ηθών, αρχές οι οποίες επιβάλλουν (λόγω της φύσεως της πιστωτικής σχέσεως ως διαρκούς ενοχικής σχέσης) την υποχρέωση πίστης και προστασίας εν γένει των συμφερόντων των πελατών της, έτσι ώστε να αποφεύγεται κάθε υπέρμετρα επαχθής συνέπεια, ικανή να επιφέρει βλάβη σ' αυτούς πιστούχους), προκύπτει σαφώς ότι η καταγγελία της ένδικης σύμβασης και η συνακόλουθη έκδοση της ένδικης διαταγής πληρωμής, έγινε βέβαια κατά το άρθρο 8 της ένδικης σύμβασης δανείου, σύμφωνα με το οποίο η καθ' ης τράπεζα διατηρεί το δικαίωμά της να καταγγείλει τη σύμβαση σε περίπτωση υπερημερίας του δανειολήπτη ως προς την καταβολή των δόσεων του δανείου, όμως η πιο πάνω άσκηση του δικαιώματος αυτού υπερβαίνει καταφανώς τον κοινωνικό και οικονομικό σκοπό του δικαιώματος της καταγγελίας και προσκρούει στα χρηστά ήθη, τα δε οικονομικά προβλήματα που εμφάνισε ο πρώτος ανακόπτων και οδήγησαν στην υπερημερία του, ήταν απόρροια της μη ενημέρωσης του από την καθής για ανανέωση του αδιαφανή όρου της σύμβασης για προστασία της δόσης, από τις διακυμάνσεις του ελβετικού φράγκου έναντι του ευρώ, έτσι ώστε μετά την τριετή προστασία της δόσης λόγω της επικράτησης του ελβετικού φράγκου σε σχέση με το ευρώ να αυξηθεί κατά μήνα αυτή, όπως ανωτέρω εκτίθεται, με συνέπεια το άληκτο κεφάλαιο του επίδικου δανείου όπως ήδη αναφέρθηκε ανήρχετο στις 14.6.2011 και παρά τις μέχρι τότε ανελλιπώς καταβολές εκ μέρους του δανειολήπτη του συνολικού ποσού των 83074,34 ευρώ, αντί να έχει μειωθεί, να έχει αυξηθεί στο ποσό των 487.417,07 ευρώ ενώ το αρχικώς εκταμειωθέν ποσό ήταν 401.174,63 ευρώ.

Επειδή από όλα τα ανωτέρω αποδείχθηκε ότι ο δανειολήπτης πρώτος ανακόπτων είχε ως πρώτιστο σκοπό του την αποπληρωμή των οφειλών του προς την καθ' ης και προσπαθούσε ανελλιπώς να είναι συνεπής στις υποχρεώσεις του, μεριμνώντας πάντοτε, να εξοφλεί πρωτίστως τις ληξιπρόθεσμες δόσεις του δανείου του, μέχρι το 2011, όπως άλλωστε συνομολογεί και η καθής, όμως λόγω της ως άνω συμπεριφοράς της καθής σε συνδυασμό και με την προκύψασα οικονομική κρίση δημιουργήθηκε μεγάλη οικονομική δυσχέρεια στον πρωτοφειλέτη να ανταποκριθεί στην καταβολή της μηνιαίας δόσης του δανείου του προέβη σε διαβουλεύσεις με την καθής και ανταλλαγή μεταξύ τους εξώδικων για την ανεύρεση συμβιβαστικής λύσης δεδομένου ότι παρά τις ανελλιπείς καταβολές του το άληκτο κεφάλαιο του δανείου του να έχει αυξηθεί. Έτσι λόγω των ανωτέρω ενεργειών μετά τις ως άνω διαβουλεύσεις και ανταλλαγές εξώδικων μεταξύ των διαδίκων, εύλογα είχε δημιουργηθεί στους ανακόπτοντες η πεποίθηση ότι η καθ' ης, σε συνδυασμό με τις δικές τους ενέργειες, θα εξαντλούσε κάθε είδους εξώδικης δυνατότητας προς επίλυση της μεταξύ τους διαφοράς, ενώ σε κάθε περίπτωση, από κοινού ή χωριστά, οι διάδικοι είχαν την δυνατότητα να προσφύγουν στο αρμόδιο Δικαστήριο, που θα έκρινε με δύναμη δεδικασμένου το παραδεκτό και το εύρος καλύψεως του επίδικου συμβατικού όρου περί ανανέωσης της προστασίας καταβολής δόσεως, ακόμα δε και την τύχη της συνολικής σύμβασης, με αποτέλεσμα η μεταστροφή της στάσης της, να προκαλέσει επαχθείς συνέπειες στους ανακόπτοντες και να εμφανίζεται έτσι αδικαιολόγητη και καταχρηστική. Αξίζει να σημειωθεί ότι υφίστατο ανυπαρξία κινδύνου για τα συμφέροντα της καθ' ης από τη λειτουργία της μεταξύ τους σύμβασης, με δεδομένο ότι οι απαιτήσεις της καθ' ης από την όλη λειτουργία της ένδικης σύμβασης καλύπτονταν με επαρκείς εμπράγματα εξασφαλίσεις επί ακινήτου του πρώτου ανακόπτοντος, επί του οποίου υπήρχε

εγγραμμένη προσημείωση υποθήκης ύψους 834.704 ελβετικών φράγκων που αντιστοιχούσαν σε 520.000 ευρώ, με την με αριθμό 2501/2006 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Τρικάλων,

Συνακόλουθα, το δικαίωμα της καθ' ης να καταγγείλει την επίδικη σύμβαση, αποτελεί μεν δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας της, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης) μόνον αυτή μπορεί να αποφασίζει, πλην όμως στη συγκεκριμένη περίπτωση, με βάση τα ανωτέρω αποδειχθέντα υπάρχει προφανής υπέρβαση του δικαιώματος της αυτού. Συνεπώς, η αντίδραση της τράπεζας, μετά τον αναγκαίο χρόνο ανοχής που επέδειξε, όπως συνηθίζεται στη συναλλακτική πρακτική, δεν ήταν επιβεβλημένη από τις περιστάσεις και δεν αποσκοπούσε στην περιφρούρηση των απαιτήσεων της και, ως εκ τούτου, καταχρηστικά η τελευταία έκανε χρήση του δικαιώματος καταγγελίας της ένδικης συμβάσεως και έκλεισε τον αντίστοιχο λογαριασμό αυτής, η δε ενέργεια της αυτή, κάτω από τις περιστάσεις που προεκτέθηκαν, υπερβαίνει και μάλιστα προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη, το χρηστά ήθη και οι κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Κατόπιν τούτων πρέπει, κατά παραδοχή ως ουσιαστικά βάσιμου του πρώτου λόγου της κρινόμενης ανακοπής, η έρευνα των υπολοίπων λόγων της οποίας παρέλκει, να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, (άρθρο 633 παρ. 1 ΚΠολΔ).

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση του και με τις αυτές ως άνω αιτιολογίες έκρινε όμοια, δεν έσφαλε, ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις και εφάρμοσε το νόμο, και οι περί του αντιθέτου πρώτος λόγος έφεσης και πρόσθετοι λόγοι που ανάγονται σε κακή εκτίμηση των αποδείξεων και εσφαλμένη ερμηνεία του νόμου σχετικά με την εκκαλουμένη πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικό αβάσιμοι. Σημειωτέον ότι οι λοιποί λόγοι έφεσης αναφέρονται στους λοιπούς λόγους ανακοπής που δεν ερευνήθηκαν από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο και συνεπώς αλυσιτελώς προβάλλονται και πρέπει να απορριφθούν.

Σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, η έφεση και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής πρέπει να απορριφθούν ως ουσιαστικά αβάσιμη. Η δικαστική δαπάνη μεταξύ των διαδίκων για το δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφιστεί λόγω του δυσερμηνεύτου των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν (179, 183 ΚΠολΔ) και να διαταχθεί η εισαγωγή του παράβολου, που κατατέθηκε, στο Δημόσιο Ταμείο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων την έφεση και τους πρόσθετους λόγους αυτής.

Δέχεται την έφεση και τους πρόσθετους λόγους από τυπική άποψη, αλλά τους απορρίπτει ως ουσιαστικό αβάσιμους.

Διατάσσει την εισαγωγή του παράβολου, που κατατέθηκε, στο Δημόσιο Ταμείο,

Συμψηφίζει στο σύνολο της την μεταξύ των διαδίκων γενομένη δικαστική δαπάνη.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στη Λάρισα, στις 13 Ιανουαρίου 2017 σε μυστική διάσκεψη,

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Δημοσιεύθηκε δε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου στις 22 Φεβρουαρίου 2017 με άλλη σύνθεση λόγω κωλύματος του μέλους της συνθέσεως, Μαρίας Τζέρμπου, Εφέτη, η οποία τελεί σε αναρρωτική άδεια, αποτελούμενη από τους Δικαστές Αργυρώ Αρναούτη-Μπλέτσα, Πρόεδρο Εφετών, Νικόλαο Πουλάκη και Σπυρίδωνα Μελά, Εφέτες, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ